

Klára Santin a Vocas

Kecy mírně
přidrzlýho
kocoura

**Vocas,
koule
a Rašple
v akci**

nastole

Kecy mírně přidrzlýho kocoura

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Santin a Vocas

Kecy mírně přidrzlýho kocoura – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Klára Santin a Vocas

Kecy mírně
přidrzlýho
kocoura

**Vocas,
Koule
a Rašple
v akci**

© Klára Santin, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-531-2

ISBN e-knihy 978-80-7448-546-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-547-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7448-539-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Budoucí králík celého vesmírníku
věnuje tudlenctu knížku všem
poddanejm aj nandanejm
a voddanejm a děkuje
za vašu přízeň. Ave Já.*

*S láskou a úctou věnováno
všem, kteří nás mají rádi.
Klára Santin 2025*

V ledovém království na konci světa, kde lišky přejou dobrý ráno a kóhout oznamuje večerku, žila byla, nebo spíš přežívala, jedna fešná královna v uleželém věku. Sice jí už táhlo na několikátý kulatiny, ale byla celkem čilá a veselá, pokud zrovna venku nemrzlo. V království žil i její druh, kterej makal jak tlupa africkéjch inženýrů od rána až do večera, takže se v ledovém království moc nevyskytoval.

Královně dělaly společnost dvě chlupatý hroudy. Baron Černej Vocas a vévodkyně Chlupatá Koule. Trávili společně dny v naprostým souznění a klidu. Společně spali a hodovali, pokud bylo zrovna na čem. Jelikož královna nebyla finančně úplně za vodou, občas nebylo co do huby. V takových chvílích se baron s vévodkyní vydávali na lov a nosili milé královně jídlo, aby jako neumřela hladu. Polomrtvý myši, mumifikovaný mouchy, občas kousek trávy, když zrovna slezl sníh. Žili skromně, ale ve velký lásce a porozumění jeden druhýmu.

Jednoho rána, když si královna vařila už druhý kafe, bo toho zase v noci moc nenaspala, rozhodla se vévodkyně Chlupatá Koule, že je načase vyprášit baronovi Vocasovi kožich, bo jí už dlouho pil krev a občas i její bezlaktózový mlíko – a to se jako nevodpouští. Ač byla od přírody velice milá a ušlechtilá, občas jí to v hlavičce přeplo a bylo zaděláno na průser.

To takhle vonehdá seděla pod stromečkem (kterej jiní uklízej už na Tři krále, ale v ledovém království se prostě ničím nepletvá, a dokud stojí, tak je v cajku) a číhala, až půjde baron kolem. Dlouho nečekala. Nakráčel si to pyšně přímo k ní, s kebulí hrdě vztyčenou a vnímal jen sám sebe. Namachrovanej samolibej hejsek. Vévodkyně Koule vyletěla rychlostí kosmický lodi Apollo 11, kolem kyprýho těla omotanej světelněj řetěz ze stromečku a se stromečkem v závěsu se hnala za baronem Vocasem. Všechno, co stálo v cestě Kouli a unesenýmu stromečku, vlivem světelný

rychlosti, gravitace a fyzikálním zákonům bylo během piko vteřiny jinde, než původně stálo či leželo.

Z obývací síně se stal bordel. Vocas s Koulí a stromečkem zmizeli otevřenými dveřmi na ledový chodbě. Stromeček cestou doblikal. Z chodby se začaly ozejvat zvuky zápasu, syčení a opadávajícího jehličí z bejvalý jedličky. Do místnosti vletěl pocuchanej baron a za ním vévodkyně, teď už bez stromečku.

Královna s povzdechem začala sbírat zbytky ozdob a při každým narovnání jí luplo v koleni a v zádech. Asi už nemá smysl stromeček znova zdobit...

26. SRPNA

Čau lidi,

to sem já, Vocas. Šlohnul sem rašpli founa, bo vona pindala něco vo tom, že ji zasejc bolí kebulé, nebo co, tak sem toho využil a píšu.

Tak za prvý, já nejsem žádněj Vocas, já sem Lobsang. I dyž jakože fakt nevím, co je lepší. Lobsang, no... Takový blbý méno mi dala, prej po nějakým mnichovi z Tibetu, nebo co. Nebo tibetovi z Mnichova? Já už ani nevím. Každopádně jako chci uvít na pravou míru, co vona vo mně furt mele. Minimálně jedno procento nejni jakože vůbec žádná pravda. Vona si vymejšlí. Bo dyž se na mě podíváte, tak vám musí bejt naprosto jasný, že to nejní pravda, žejo.

Já sem hodnej, já myše nelovim. Já sem s nima kámoš. Vona to na mě jen háže a beztak si je loví sama. Sem ji několikrát viděl s myše v hubě. Vona je asi aj žere. Koule je taky žere, určitě. Jen já takový věci nedělám, já sem slušně vychovanej kocour. Já sem vegetarián, žejo. A vegetariáni co? Vegetariáni nežerou maso! Takže ani nelověj, logicky.

A co se týká bobanů, tak já vůbec nesmrdim. Já vonim. Asi jako fialky, třeba. Nebo rododendron. Nebo minimálně růže. Prostě moje bobany vůbec nesmrděj. JEJÍ bobany smrděj, a to fest! Minule sem ji načapal, jak chtěla hodit bobana do našeho záchůdku, představte si to, fakt nekecám. Ale nevešla se tam. Vona se tam nevejde ani Koule, bo je tlustá. Rašple, to jako matka, neasi, furt slibuje, že jí nasadí krutopřísnou dietu a prd. Já dietu nepotřebuju, já sem krásnej a štíhlej. Akorát teda nemám koule. Vona mi je nechala ufíknout, dyž sem byl ještě malej, a todlencto jí nikdy nevodpustim. Já si moh užívat s kočkama. Já sem totiž v hloubi duše seladon. Já moh mít tolik koček, a mám hovno, bo nemám koule. Jako jak by bylo jejímu dvounohýmu vocasovi, kdyby mu taky nechala ufíknout koule? Na hovno, žejo. Jenže von je má a já je nemám. Je to krutě nespravedlivý, totok. Takže já jen po kočičách koukám. A koukám

furt, teda dyž de náhodou nějaká kolem. Nebo dyž matka chrní, tak ji vezmu founa a čučím na kočičí fešandy tady na fejsbůku. Jedna hezčí než druhá. Já bych... Jen kdybych mohl, žejo.

No a taky mě sere Koule. Rašple furt říká, že je to moje ségra, ale to teda nejni. Vona je úplně cizí Koule. Si pamatuju, dyž ji dotáhla domu. Takový mrňavý chlupatý nic to bylo. Ale uřvaný. A furt se chtěla se mnou kamarádit, ale já sem fajnověj kocour, já se s nějakým uprděným miminem kamarádit nechtěl. Tak sem ji vobčas kousnul nebo dal facku, abych si jako sjednal respekt. No, moc to nepomohlo, bo vona je úplně blbá. Myslím Koule.

Hele, baba se nějak kroutí v pelechu a asi bude vstávat, tak já musím končit, aby mě tu nenačapala, jak na ni bonzuju její prohřešky.

27. SRPna

Matka se včera domákla, že sem psal sem na fejsbůk, a bylo čóro. Vona je vám nějaká podrážděná, nebo co. Já jako nevím, esli je to z tý bola-vý kebuli, nebo má tu zebru, nebo co. Takový to pruhovaný zvíře, přes kerý se chodí. Víte co.

Já se v těch lidskech problémech nevyznám, mně stačej ty moje problémy, žejo. Tak třeba včera zapoměla zapnout fontánku. Sem tam seděl, voda netekla a vona čuměla do papíru. Kdyby aspoň kreslila, ale vona tam jen seděla a asi jí něco šrotovalo v kebuli. Tak sem mňouknul, že jako voda nejní, a vona nic. No tak sem ji kousnul do lejtka, aby si jako uvědomila, že mě zanedbává. No a vona sebou trhla a pak zůstala trhnutá. Jako že jí prej křuplo v krku, nebo co. Asi jak se lekla. Pak cvičila. Teda jako myslela si, že bude cvičit. Ale já jí zaleh koprimatku a měla po ptákách. Bo vona se tam pak nevejde, dyž už sem tam já, logicky. Bo já sem velkej kocour. Tak cvičila vestoje a dneska ji bolejí hnáty. A prej moc. Jak vylezla ráno z pelechu, tak chodí jak stará sociální pracovnice po noční v Perlovce. Vona už je holt stará bréca a asi se brzo rozpadne, což je průser, bo nevím, kdo mi bude kupovat ty dobrý kapsičky, kerý mám tak rád. Koule kapsičky moc nejí, Koule žere furt jen krávu a pak si stěžuje, že ji bolí bachor a prdí. Matka asi taky žere krávu, bo taky prdí. Včera teda krávu nejedla, včera jedla takový ňáký zelený kolečka a pak něco, co vypadalo jak pindour, a to hned třikrát. Teda asi takhle nějak vypadá pindour, ale ten lidskej, bo ten můj vypadá úplně jinak. Takže se přežrala pindourů a zelených koleček a pak tu chodila, že ji bolí pajšl, a prděla. Vona si asi myslí, že nepoznám prd, ale já ho poznám. Vona se sice vymlouvala, že jí vržou kroksy, ale pche, poznám prd, neasi. Sakra, baba se vrací z díry, musím končit. Asi si taky koupím founa, abych moh psát ze svýho.

28. SRPNA

Tak sem včera dostal zase pindavou vod matky. Vona vám má teď furt takovou náladu na hovno, že už sem jako uvažoval, esli jí nedat šantu. Že by taky lízala takovou tu kouli, žejo.

Sem ji chtěl udělat radost a dotáh domu Matyldu. Matylda byla úplně celá, ani vocas jí nechyběl. A co myslíte? Matka stejně vyšilovala a hnedka mi ji čmajzla. Ani chvílku sem si s ní nemoh pohrát. Jen co baba zalezla do baráku, tak sem druhejma dveřma šel hodit po Matyldě voko. Samozřejmě sem ji našel v piko vteřině a zase dotáh domu. Matka zrovna stála v kuchyni a remcala, že zas musí vařit. No aby ses z toho neposr... Vod toho ženský sou, aby vařily a posluhovaly nám chlapům, žejo. Bo já sem chlap. Sice chlupatej, mám čtyři nohy, ale sem chlap. Tak sem položil Matyldu matce vedle hnáty v krokse a vona na ni málem šlápla. Ty krávo, to byl virvál! Vona mě normálně seřvala na první dobrou a tak sem se urazil. Bo nějaká baba po mně fakt řvát nebude. Co vona si vo sobě jako myslí? A já dyž sem uraženej, tak sem uraženej. Tak sem s ní nemluvil. Normálně sem mlčel a úplně ji ignoroval. A to až do večera. Vona si mě pak zkoušela aj udobřit kapsičkou, ale já byl tvrdej. Pak sem přestal bejt tvrdej a chtěl si dát kapsičku, bo sem měl velkej hlad, no a si představte, že mi kapsičku, moji voblíbenou, sežrala Koule! Vona totiž uražená nebyla a normálně na férovku mi sežrala kapsičku. Vona je taky hrozná, stejně jako matka. Taková ta typická kroksozalka. Vona furt vrní, vona se furt lísá a nechává se hladit. Za kus krávy i panáčkuje! A dává rašpli pusu. Dyž jí rašple vezme do náruče, tak Koule je nasratá, bo to nemá ráda, dyž jí někdo mačká špeky. Tak se naučila podplácet babu pusou. Dá jí pusu a baba ji hned položí, aby jí náhodou nepřehodila špeky. Moje nervy. Žít s takovejma dvěma ženskejma, to je vo zdraví. To je i vo mou kocouří čest, žejo.

Musím končit, bo matka hledá founa, že jako esli jí někdo nepsal.

29. SRPNA

Tak sem se teď pral s Koulí vo founa. Bo vona chtěla taky něco napsat, ale já jí ho sebral. Eště by tu udělala nějakou vostudu, žejo. Já vostudu nedělám, já sem prej rozenej spisovatel.

Včera byl pěknej hic a já byl línej jak celej bleší cirkus dohromady. Koule byla taky líná a chrápala celej den ve křáku. My tam chvilka chřápali voba, ale vona chrápe tak nahlas, že se to nedalo vydržet. Tak sem musel jinam a při tý příležitosti sem čirou náhodou potkal myše. Vona už byla mrtvá, asi dostala infarkt z vedra, nebo tak něco. Tak sem ji dotáh dom matce. Dyž ji spatřila, tak zas vyšilovala, a přitom sem v tom úplně nevinně. Vona (ta myše, ne baba) už byla mrtvá, dyž sem ji našel, žejo. No a pak sem potkal další dvě úplně mrtvý myše. Tak sem je nechal matce na rohožce, aby si jako myslela, že tam došly samy a umřely vedrem. No to ste měli slyšet, jak vona ječela. Vona má asi nějaký radary, nebo co, bo hned ječela moje méno. Vona hned poznala, že sem za tím já. Nechápu. Vona má asi nějaký schopnosti, vona asi bude nějaká ta čarodějnice. Jako dyž na ni hodím voko, tak bych se ani nedivil.

No a pak chytla baba slabou chvilku a chtěla mě fotit. Teda vona mě chce fotit furt, bo sem krásnej, žejo. Vona má ve founu asi deset miliard fotek mě a Koule. A pak držkuje, že nemá místo, pche, já se ale fotit nechtěl, já chtěl mít chvilku klidu. Vona mě naháněla na zahradě, lítala za mnou v kroksách s founem v pazouře a já jí úspěšně zdrhal. Vona má furt na hnátách ty kroksy a vona v nich neumí běhat, bo je úplně nemožná. Párkrát ztratila balanc i kroksu, až to vypadalo, že si zase nabije držku. Tak sem se zkrátka slitoval a nechal ji, ať mě blejskne. Jenže byla tak uhoněná, že se jí klepala pazoura, takže sem byl na všech fotkách úplně rozmazanej. Já byl jen takovej černej flek. Tak sem ji kousnul, aby si jako uvědomila, že fotí serebritu, nebo jak se to říká, a musela fotit znova. To už celkem šlo, já jí všechny ty fotky zkontroloval. Pak chtěla

fotit i Kouli, ale Koule vodmítala vylízt z křáku, tak to baba vzdala. Aspoň bude mít ve founu víc místa na moje fotky.

Ted' rašple dřepí na díře a prej má hoňku. No jistě, já ji včera načapal s kebulí v lednici, vona tam zas něco užírala, nějakou bílou kulatou věc a mlaskala. Von to byl nějakkej sejra asi, teda podle vůně. A nedala mi ani vochnut. Tak to má ted' za trest, baba lakomá.

Hele, už se šourá zpátky, tak já končím a dělám, že spím.

2. ZÁŘÍ

Ta dopadla. Tím myslím matku. Musím teda říct, že je mi jí až líto. Vona byla s dvounohým na vejletě, někde v horách, prej. Já teda jako nevím, co to sou hory, bo sem nikdá žádný neviděl, ale asi to bude něco velkýho a hroznýho, bo vona vypadá, že asi brzo natáhne kroksy. Voni se v pátek vrátili a vona vod tý doby chodí jak rajda po čtyřiadvacítce. Furt heká a plazí se. Vona až bulela, jak ji prej bolejí hnáty. Má normálně nateklý lejtko, že vypadá, jak kdyby vypadla z voka nějakýmu kultúristovi, nebo co. Je mi jí jakože líto, ale aspoň mě nemůže honit, dyž náhodou dotáhnou dom nějakou tu nečekanou návštěvu, žejo. A já se fakt celej vejkend snažil. Sem ve formě! Natahal sem domů jakože hodně myše, kerý sem čírou náhodou potkal, a všechny byly mrtvý. Koule tahala domu jen Matyldy, ale asi je taky ve formě, bo jich bylo hodně. To ste měli vidět matku, jak pindala. Vona si totiž lehla, že si jako dá voraz, ale dlouho v pelechu nepobyla, bo musela zachraňovat, žejo. Já vám z toho měl takovou prdel! Vona nemohla z pelechu ani vylízt, jak byla ztuhlá, že sem se musel smát, ale jen pod fousama, aby to nezmerčila. Koule se jí nesměje, vona totiž drží s bábou kontrabas, nebo jak se to říká. Vona je fakt děsná kroksolízalka. Já sem tvrdák, já nikomu kroksy nelížu. Já sem frajer a všichni to vědí. Dokonce prej budu dělat nějakýho předsedu kočičího spolku, nebo co. Sice jakože úplně nevím, vo co de, ale беру to. Já sem dycky chtěl mít nějakou funkci a teď ji mám. Končím, bo slyším, že se baba vrací z díry. Sice to bude ještě trvat, než dorazí, bo vona de hodně pomalu a musí se přidržovat zdi, ale já radši vypínám founa a doufám, že mě Koule nepráskne, bo sice dělá, že spí, ale já vím, že to jen hraje. Kroksolízalka jedna.

3. ZÁŘÍ

Achooj, lidi!

Tady Koule. Teda Mia, protože tak se jmenuju, nejsem žádná Koule a vůbec nechápu, proč mi tak mamka říká. Teda von s tím přišel její dvou-nohej vocas, když sem přibrala ňáký to deko. Ale já nejsem tlustá, já sem plnoštíhlá. Sem taková kočičí Věstonická Venuša, říkala mamka. Prej mám krásnej načechranej kožíšek a mám prostě hrozně moc chlupů. Tak sem taková trošku kulatá, ale jen díky těm chlupům, žejo.

Dneska ráno sem čmajzla telefon dřív, než ho mohl čmajznout brácha Vocas. Von je teda nevlastní brácha, bo ho mamka našla v křoví u nějakýho prasečáku, jak říkala. Se to na něm hodně podepsalo. Von vám je furt takovej nevrlej a permanentně nasranej. Furt mě kouše a skáče mi na záda. Asi chce nosit, ale na to já mu prdím. Má svoje nohy, žejo.

Včera sem udělala průser. Přinesla sem mamce myše. Jenže sem ji nějak víc stiskla, bo se mi snažila vyvlíknout, a vona ta myše se začala točit do kolečka a válela sudy. Já sem z toho měla srandu, bo sem si myslela, že je to nějaká myše z cirkusu, jenže mamka říkala, že to není myše z cirkusu, že sem jí něco udělala s mozkiem. A tak mamka plakala a já plakala taky, bo jak pláče mamka, tak já musím taky plakat. Vona ta myše umřela a já sem po mamce srdcoměkkatá a tak mi to bylo jakože moc líto. Tak sem mamce donesla jinou myše. Byla sem vopatrná a myše začala lítat po ložnici. Měla sem radost, mamka ne. Mamka začala držkovat, že ji bolí celej člověk. Já teda nevím, jak bolí celej člověk, když sem kočka, žejo, ale asi hodně, bo mamka si klekla na kolena, že jako hodí voko pod postel, kam ta myše zalítla, a pak se nemohla zvednout. Takže celej člověk asi fakt hodně bolí. Tak sem chtěla mamce pomoci tu myše chytit. Jenže přišel Vocas a bylo to. Jako že bylo po myše. Von ten Vocas je hroznej, von není vůbec srdcoměkkatej, von je úplnej hajzl, říká mamka. Tak mamka musela tu myše pohřbít a byla smutná. A já nechci, aby byla

smutná, tak sem jí donesla Matyldu. Sem myslela, že bude ráda, a vono prd. Vona ráda vůbec nebyla. Tak sem byla smutná zase já a šla si raděj po svém a přetáhla večerku. Mamka pak lítala po zahradě a volala mě, ať jdu jakože domu, že mám v misce krávu. Jenže jak sem byla smutná, tak sem byla i trochu uražená a dělala sem, že tam nejsem, i když sem tam byla. Já totiž umím bejt úplně neviditelná, když chci. Takže nemůžu bejt tlustá, logicky, když sem neviditelná, neasi. Mamka běhala po zahradě a volala a já čekala, až sebou zase flákne, bo vona to má asi jako koníčka, flákat sebou. Vona dycky zakopne, bo má na nohách kroksy, a ty prej vůbec nejsou na běhání, říkala. Nějak dlouho sebou ale nechtěla fláknout a já měla fakt hlad na krávu, no tak sem vylezla z křoví, kde sem byla celou dobu neviditelná. A dostala sprdunk. Mamka vyhrožovala, že budu mít dneska zaracha, tak doufám, že už na to zapomněla. Vona zapomíná často, bo už je přeci jen stará. Tak sem zvědavá, jestli toho zaracha budu mít, nebo ne.

Tak čau a já zase napíšu. Musím vobčas uvít věci na pravou míru, žejo. Bo Vocas si strašně vymejší.

(Vaše krásná a štíhlá Koule)

4. ZÁŘÍ

Tak rašple zase vobjednala nějaký pičičovinky z Číny. Vona je fakt nemožná. Vona ne aby koupila celej kamion mejch voblíbenejch kapsiček, vona vobjednala nějaký koule, kerý přilepila na dveře. Teda jenom jednu tam přilepila, ale je to naprostej nevkus. Krom toho, že to vůbec neladí, tak to smrdí. Kouli to nesmrdí, Koule z toho byla úplně v prdeli. Vona se s tou koulí mazlila a voblizovala ji, kousala do ní a byla úplně jak praštěná. Já k tomu čuchnul a fuj. Tohle nejni nic pro mě. Já sem kocour, ne nějaká lízačka koulí. Teda netvrdím, že svoje koule si nelížu, ale to je něco úplně jinýho, žejo.

Pak si koupila čepici a rukavice. Jako teď, v tom horku? Já to říkám furt, že nejni normální. Co bude nosit v zimě? No a ještě jí přišly nějaký ty věci, co si dá na ksicht, a já ji pak nemůžu vůbec poznat a syčím na ni. Vona si asi myslí, že jí to nějak pomůže, pche. Nepomůže, jí už nepomůže vůbec nic. Je to stará bába, sice furt jako na člověka nevypadá zas tak špatně, ale stejně to bude čím dál horší. Jo, kdyby měla chlupy, vypadala by líp. Vona teda chlupy má, ale jenom někde a ty sou jí k prdu, žejo. Vona si třeba sundá chlupy z haksen a já si k ní pak nemůžu vůbec lehnout, bo je jak suchej zip. Se na ni nalepím a nemůžu se vodtrhnout. Naštěstí si haksny vodchlupuje jen v létě, v zimě je jak Yetti. Já teda nevím, kdo je ten Yetti, ale matka to říkala. Taky sem jí říkal, že by mi měla koupit nějakýho founa, dyž sem ta serebrita, žejo. A vona, že to prej nepotřebuju, bo neumím psát. Jako chápete to? Já? Takovej spisovatel? Vona ničemu nerozumí. Vona si furt mele to svoje, a stejně ji nikdo neposlouchá. Já ji teda neposlouchám vůbec.

Koule, to je jiná. Kroksolízalka jedna. Co matka řekne, tak je svatý. Ženský, no. Já teda jako vůbec nemám tucha, k čemu vlastně ženský sou. Asi k ničemu.

No nic, končím, bo by zase baba pindala.